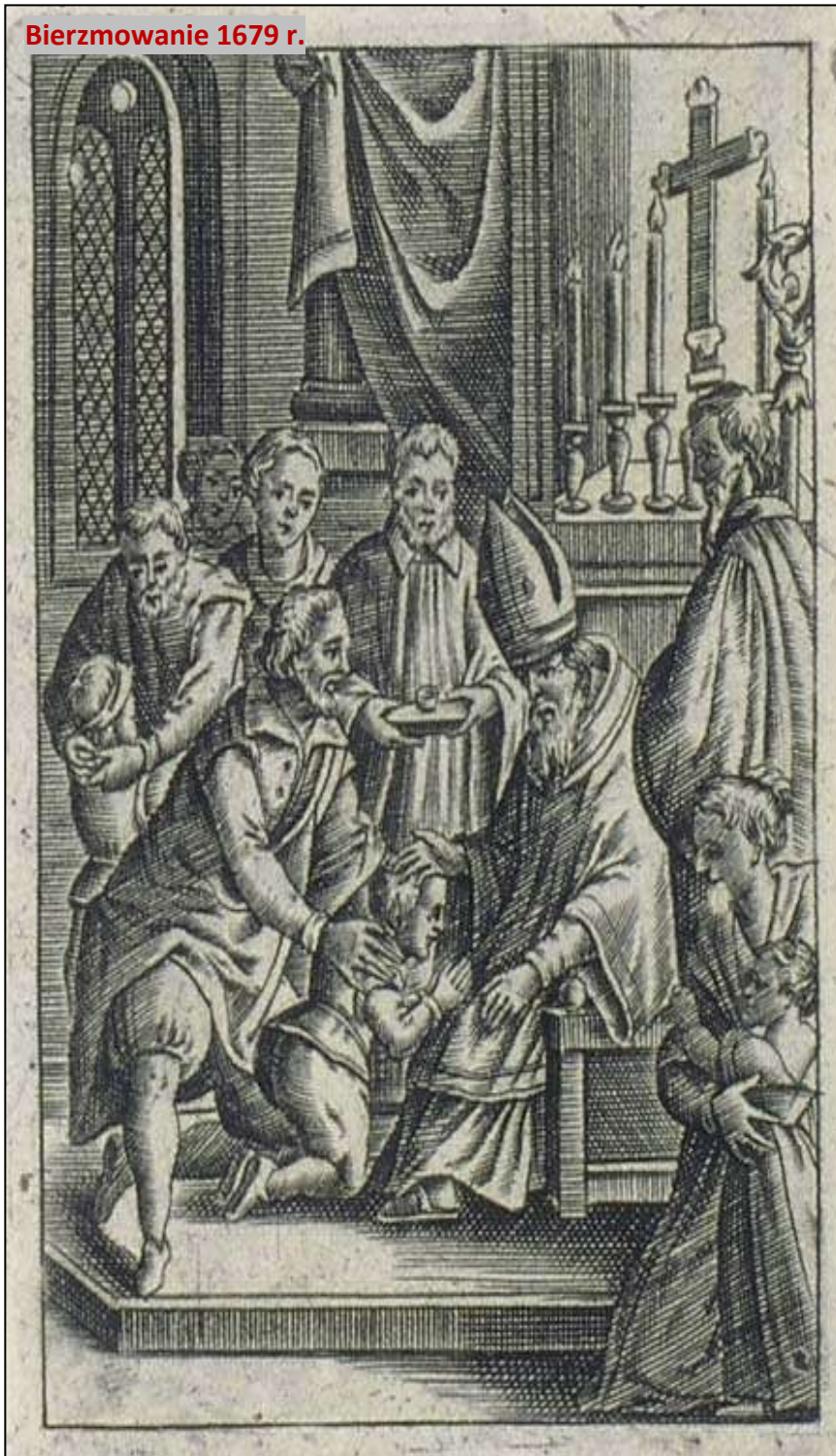

2. BIERZMOWANIE:

Bierzmowanie 1679 r.

„Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła Słowo Boże, wysłali do niej Piotra i Jana, którzy przyszli i modlili się za nich, aby mogli otrzymać Ducha Świętego. Wtedy więc wkładali na nich ręce, a oni otrzymywali Ducha Świętego. (Dz8, 14-17).

Wszedł do domu, położył na nim ręce i powiedział: Szawle, bracie, Pan Jezus, który ukazał ci się na drodze, przysłał mnie, abyś przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. (Dz 9, 17).

Gdy to usłyszeli, przyjęli chrzest. A kiedy Paweł włożył na nich ręce, Duch Święty zstąpił na nich”. (Dz19, 5-6)

Bierzmowanie w XV w. wieku

W Kościołach: katolickim, prawosławnym^[11] i anglikańskim^[3] bierzmowanie jest uznawane za jeden z trzech sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego, a w katolicyzmie jeden z siedmiu sakramentów. „Obrzęd namaszczenia istnieje do naszych czasów zarówno na Wschodzie, jak i na Zachodzie”^[11]. Dlatego, zgodnie z terminologią bizantyńską^[2], właśnie ten sakrament nazywa się na Wschodzie chryzmacją^[2], namaszczeniem (myropomazanie^[12]) krzyżmem lub myronem, oznaczającym «krzyżmo». „Na Zachodzie nazwa bierzmowanie (confirmatio) sugeruje, że ten sakrament utwierdza chrzest i równocześnie umacnia łaskę chrzcielną”^{[2][11]}.

Sakrament Bierzmowania udziela „daru Ducha Świętego”.

Od czasu wyodrębnienia się rytu bierzmowania od chrztu dyskusyjną jednak pozostaje kwestia, w jakim sensie udzielany jest Duch Święty bierzmowanemu, skoro już przez chrzest jest on *świętynią Ducha Świętego*. Kwestia ta była poruszana przez teologów już we wczesnym średniowieczu i wówczas utarło się przekonanie, że w bierzmowaniu udzielanych jest siedem darów Ducha Świętego^[13].

Oicowie Kościoła w IV/V w. udzielenia tych darów upatrywali już we chrzcie. Po ich oddzieleniu na Zachodzie, w modlitwie epikletycznej odmawianej przez biskupa bezpośrednio przed namaszczeniem bierzmowanego, zawarto stwierdzenie o udzielaniu też *siedmiu darów* (sakramentarze do VIII wieku)^[14], która niemal niezmienną, jest też obecna w nowym obrzędku rzymskim.^[15] Paweł VI : „Odrodzeni na chrzcie, przez sakrament bierzmowania *otrzymują, jako niewysłowiony Dar, samego Ducha Świętego*, który ich umacnia w szczególny sposób”^[20]. Ta ciągła kontrowersja w rozumieniu bierzmowania, pomiędzy otrzymaniem *samego Ducha Świętego*, a otrzymaniem *darów Ducha Świętego*, jest też widoczna w praktyce katechetycznej. Na przykład w Polsce bp Kazimierz Romaniuk w swym *Podręczniku dla przystępujących do sakramentu bierzmowania*, skupił się wyłącznie na siedmiu darach Ducha Świętego, omawiając je wszechstronnie^[21], zaś bp Wacław Świerzawski w analogicznej publikacji *Sakrament bierzmowania i obrzęd wtajemniczenia dorosłych* pominął je całkowicie, nawet ich nie wymieniając, choć pisze wiele o roli Ducha Świętego w życiu wierzących^[22].

https://pl.wikipedia.org/wiki/Bierzmowanie#Istota_i_znaczenie_bierzmowania

Bierzmowanie - sakrament dojrzałości chrześcijańskiej: <https://adonai.pl/sakramenty/bierzmowanie/>

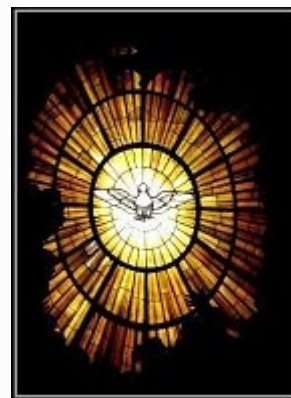
Po co bierzmowanie?

Ks. Piotr Pawlukiewicz

Myślę, że bardzo wielu z tych, którzy sakrament ten mają przyjąć, albo nawet już go przyjęli, gdzieś w głębi serca zadaje sobie pytanie: a w zasadzie to po co jest ten sakrament? Bo po co jest chrzest, komunie, to wiadomo ... [» zobacz więcej](#)

Bierzmowanie

- Sakrament marnowanych szans
- Chipowanie wiernych
- Sakrament odwagi
- Niedoceniana belka
- Babel

- **Trochę historii:** Świadectwa Nowego Testamentu pozwalają stwierdzić, że w najstarszej tradycji chrześcijańskiej sakramentu bierzmowania udzielano poprzez nałożenie rąk i modlitwę o dar Ducha Świętego. W pierwszych sześciu wiekach bierzmowania udzielano razem z sakramentem chrztu i Eucharystią. Ścisła i nierozdzielna łączność bierzmowania z pozostałymi sakramentami inicjacji chrześcijańskiej nie sprzyjały rozwojowi jego obrzędów. Bardzo bogata obrzędowość chrztu i jego dominujące znaczenie sprawiły, że liturgia bierzmowania była uboga i prosta.

Ze świadectw pochodzących z II wieku można wywnioskować, że sakramentu bierzmowania udzielał biskup przez gest nałożenia rąk i modlitwę. Tak nauczał między innymi Tertulian. Według listu św. Cypriana z III wieku gest nałożenia rąk był łączony ze znakiem krzyża czynionym na czole bierzmowanego. Nowy element liturgiczny pojawił się w „Tradycji apostoelskiej” św. Hipolita. Oprócz gestu nałożenia rąk i modlitwy na liturgię sakramentu bierzmowania składały się jeszcze namaszczenie świętym olejem oraz pocałunek pokoju.

Nowe elementy w sposobie udzielania bierzmowania pojawiły się dopiero po VI wieku. Nastąpiło wtedy oddzielenie bierzmowania od chrztu i Eucharystii. Związane to było z rozwojem chrześcijaństwa oraz powstawaniem parafii poza miastami. Biskup, który był uważany za szafarza sakramentu, często nie mógł

dotrzeć do wszystkich parafii i w związku z tym czekano z udzieleniem sakramentu na jego przyjazd. Te elementy wpływały na powstawanie niezależnego obrzędu sakramentu bierzmowania. Liturgię udzielania bierzmowania stanowił gest nałożenia rąk, namaszczenie olejem krzyżma świętego oraz specjalne modlitwy. W X wieku do obrzędu dodano uroczyste błogosławieństwo końcowe. Natomiast w XIII wieku zrodził się dość tajemniczy obrzęd lekkiego uderzania w policzek osoby bierzmowanej. Prawdopodobnie miał on zastąpić stosowany wcześniej pocałunek pokoju.

Modlitwy, które towarzyszyły udzielaniu bierzmowania zmieniały się na przestrzeni wieków. Najstarsze świadectwa mówią ogólnie o towarzyszących nałożeniu rąk modlitwach, ale nie podają tekstu ani jednej takiej modlitwy. Pierwszą spisaną modlitwę można znaleźć w „Tradycji apostoelskiej” św. Hipolita. Ta modlitwa stała się wzorem dla innych modlitw powstających w późniejszym czasie. W modlitwach tych dominowała prośba o dar Ducha Świętego. Niektóre modlitwy odwołując się do Księgi proroka Izajasza wyliczały konkretne dary Ducha Świętego.

Również słowa formuły sakramentalnej, które towarzyszyły nałożeniu rąk i namaszczeniu olejem krzyżma zmieniały się. Kościół Wschodni akcentował w tych formułach „znak daru Ducha Świętego”. Natomiast, przyjęta przez Kościół Zachodni na przełomie XII i XIII wieku formuła sakramentalna brzmiała: „Znacę cię znakiem krzyża i umacniam cię krzyżem zbawienia. W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Na Soborze we Florencji w 1439 roku ta formuła została uznana jako oficjalna i urzędowa. Potwierdził ją także Sobór Trydencki.

Śledząc historyczny rozwój liturgii bierzmowania łatwo zauważyć, że w świadomości wiernych, sakrament ten po odłączeniu od chrztu i Eucharystii wiele stracił i był często zaniedbywany i niedoceniany. Przyczyniły się do tego także rozłamy w Kościele, które w pewnym sensie osłabiły teologiczne znaczenie bierzmowania. Historia liturgii dostarcza niewiele świadectw zawierających opis udzielania tego sakramentu i jeszcze mniej świadectw konkretnych katechez o tym sakramencie. Dopiero reforma liturgiczna Soboru Watykańskiego II przywróciła dawne znaczenie bierzmowania, jako jednego z trzech sakramentów inicjacji chrześcijańskiej.

- Przedstawienie kandydatów: Odnowiona po Soborze Watykańskim II liturgia zachęca, aby sakramentu bierzmowania udzielać podczas Mszy Świętej. Obrzędy bierzmowania rozpoczynają się od przedstawienia kandydatów, które ma miejsce zaraz po odczytaniu Ewangelii. Kandydaci mogą być przedstawiani biskupowi indywidualnie lub zbiorowo. W polskiej wersji „Obrzędów bierzmowania” kandydaci są przedstawiani biskupowi w formie dialogu między kapłanem odpowiedzialnym za ich przygotowanie do sakramentu i biskupem. Najpierw kapłan jako przedstawiciel Kościoła Świętego, którego znakiem jest konkretna wspólnota parafialna, prosi biskupa o udzielenie bierzmowania zgromadzonym wiernym. Biskup pyta kapłana, czy kandydaci do bierzmowania są świadomi wielkiego daru, który otrzymają w sakramencie bierzmowania i w związku z tym, czy są odpowiednio przygotowani? Kapłan odpowiadając biskupowi, zapewnia, że kandydaci do bierzmowania uczestniczyli przez odpowiedni okres czasu w słuchaniu słowa Bożego, trwali na wspólnej modlitwie oraz przystąpili do sakramentu pokuty i pojednania.

Po tym zapewnieniu biskup zwraca się do kandydatów do przyjęcia sakramentu i prosi, aby wobec zgromadzonej wspólnoty kościelnej powiedzieli jakich łask oczekują od Boga w sakramencie bierzmowania. Kandydaci zgodnie odpowiadają, że pragną Ducha Świętego, który umocni ich do mężnego wyznawania wiary i postępowania według jej zasad.

W dialogu mającym na celu przedstawienie kandydatów do bierzmowania biskupowi, który jest jego szafarzem, widać troskę Kościoła o odpowiednie przygotowanie do przyjęcia tegoż sakramentu. Jest to sakrament dojrzałości chrześcijańskiej, więc domaga się świadomej, wolnej i odpowiedzialnej decyzji ze strony kandydata. Bierzmowanie nie może być traktowane jako dodatek do naszego religijnego życia, czy jako brama do przyjęcia bez przeszkód sakramentu małżeństwa, albo otwarcie drogi do stania się chrześnym lub chrześną. Ten sakrament jeszcze bardziej jednoczy chrześcijanina z Chrystusem i ze wspólnotą Kościoła. Z tego podwójnego i przede wszystkim pogłębionego zjednoczenia wypływają ściśle określone konsekwencje. Po przyjęciu bierzmowania człowiek w sposób jeszcze bardziej aktywny powinien włączać się w dzieło ewangelizacji oraz w życie wspólnoty parafialnej. Stąd obrzęd przedstawienia, w którym padają bardzo konkretne pytania o świadomość przyjmowanego sakramentu i odpowiednie przygotowanie kandydatów jest bardzo ważny.

W kontekście tego obrzędu trzeba zapytać kto może przyjąć sakrament bierzmowania. Przede wszystkim musi to być człowiek ochrzczony. Przez długie wieki bierzmowania udzielano razem z chrztem i Eucharystią, i wtedy nie było problemu wieku bierzmowanych. W wiekach średnich udzielano go możliwie najszybciej po chrzcie, natomiast od XIII wieku zaczęto bierzmować w trzecim i potem w siódmym roku życia. Po Soborze Trydenckim bierzmowano dzieci, które ukończyły siódmy rok życia. Począwszy od XIX wieku przesunięto bierzmowanie na 14 lub 15 rok życia. Ta praktyka, która dość szybko przyjęła się w całej Europie nie była pochwalana przez Stolicę Apostolską.

Najnowszy KPK podkreśla, że wierni powinni przyjmować sakrament bierzmowania w wieku odpowiedniego rozeznania. Takie określenie wieku bierzmowania powoduje wiele dyskusji i pytań. Rodzi się zasadnicze pytanie: jaki jest najodpowiedniejszy wiek, który daje właściwe rozeznanie czym jest sakrament bierzmowania? Jaki jest odpowiedni wiek, który pozwoli wypełniać zadania wypływające z racji przyjętego sakramentu? KEP, mając takie prawo, ustaliła, że u nas bierzmowanie będzie udzielane w wieku od 14 do 16 lat. [<https://ekai.pl/bierzmowanie-najwcześniej-w-viii-klasie/>]

- Stół Słowa Bożego: Ponieważ wiara rodzi się i ze słuchania słowa Bożego i jest przez to słowo umacniana, w liturgii sakramentu bierzmowania ważne miejsce zajmuje liturgia słowa Bożego. Składają się na nią biblijne czytania oraz homilia głoszona przez biskupa. Czytania mogą być wzięte z liturgii dnia, w którym udzielany jest sakrament bierzmowania lub ze zbioru czytań przeznaczonych specjalnie na liturgię udzielania tego sakramentu. W przypadku, kiedy bierzmowania udziela się poza Mszą Świętą należy zawsze brać czytania z V rozdziału Obrzędów bierzmowania. W tym rozdziale zamieszczono propozycję obejmującą 5 czytań ze Starego Testamentu, 12 czytań z Nowego Testamentu (Dzieje Apostolskie i Listy Apostolskie), 6 psalmów responsoryjnych oraz 12 tekstów Ewangelii.

Wybrane teksty biblijne Starego Testamentu ukazują obietnicę zesłania Ducha Świętego. Przekazanie tego daru ludziom związane jest z przyjściem Mesjasza. Dawcą Ducha Świętego jest sam Bóg. On sprawi, że Duch spocznie najpierw na posłanym przez Niego Jego słudze. Sługą Boga jest obiecywany Mesjasz, czyli Jezus Chrystus. Duch Święty będzie sprawcą oczyszczenia ludu Bożego z jego niewierności wobec Boga. Obecność Bożego Ducha będzie znakiem Nowego Przymierza, które Bóg zawarł ze swoim ludem.

Czytania wzięte z księgi Dziejów Apostolskich mówią o spełnieniu Bożych obietnic. W dzień Pięćdziesiątnicy Bóg zesłał na apostołów obiecywanego przez Chrystusa Ducha Świętego. Apostołowie napełnieni mocą Ducha Świętego zaczęli głosić wszystkim narodom dobrą nowinę o zbawieniu, które dokonało się przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Wraz z głoszeniem ewangelii apostołowie udzielali chrztu tym, którzy uwierzyli w Jezusa Chrystusa. Nakładali też na nowych ręce, udzielając im w ten sposób Ducha Świętego.

Św. Paweł w swoich listach wiele razy podejmuje temat obecności i działania Ducha Świętego. Dar Bożego Ducha jest źródłem miłości Bożej w każdym ochrzczonym. Jest On także podstawą chrześcijańskiej nadziei. Wśród wielu darów życia nadprzyrodzonego otrzymanego w Chrystusie św. Paweł wymienia nade wszystko przybrane synostwo Boże. O tej wielkiej godności zaświadcza mieszkający w chrześcijaninie Duch Święty. On stwarza w ochrzczonych postawę synowską wobec Boga Ojca i prowadzi ich przez życie drogą prawdziwej wolności. Poza tym, Duch, który mieszka w nas uczy nas modlitwy godnej dzieci Bożych, którzy chcą poznać i wypełniać wolę Bożą. Św. Paweł wylicza także nadprzyrodzone dary pochodzące od Ducha Świętego, które są dane konkretnemu człowiekowi dla dobra całej wspólnoty Kościoła. Są to tak zwane charyzmaty. Jako owoce obecności i działania Ducha Świętego w życiu chrześcijanina wskazuje miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność i opanowanie.

Bardziej zróżnicowana jest natomiast tematyka Ewangelii. Wybrano fragmenty, w których Jezus zapowiada i obiecuje zesłanie Ducha Świętego na apostołów i na wszystkich ludzi, którzy w Niego uwierzą. Obiecywany Duch przedstawiany jest jako Pocieszyciel i Duch Prawdy, który będzie mądrością dla tych, którzy Go przyjmą. Dla uczniów Chrystusa Duch Święty będzie mocą w dawaniu świadectwa i głoszeniu ewangelii. Inne fragmenty mówią o konieczności naśladowania Jezusa przez Jego uczniów. Droga ośmiu błogosławieństw ma być programem i stylem życia chrześcijańskiego. Aby to stało się możliwe potrzebny jest dar Ducha Świętego, który uzdolni człowieka do takiego właśnie życia.

W homilii, która następuje po czytaniach i przedstawieniu kandydatów, biskup wygłasza homilię. Ukazuje w niej wydarzenie Zesłania Ducha Świętego jako początek misji Kościoła. Należy do niej także udzielanie Ducha Świętego przez posługę biskupów, którzy są następcami apostołów. Biskup mówi także o konieczności wiary potrzebnej do przyjęcia bierzmowania oraz o konsekwencjach przyjęcia tego sakramentu. Główne konsekwencje to głębsze przylgnięcie do Chrystusa i pełniejsze włączenie się w apostołską misję Kościoła.

- Odnowienie przyrzeczeń chrztu świętego: Propozycja homilii biskupa, która została umieszczona w księdze liturgicznej zatytułowanej „Obrzędy bierzmowania dostosowane do zwyczajów diecezji polskich”, przygotowuje kandydatów do bierzmowania do odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych. Biskup mówi do zgromadzonych: „Zanim otrzymacie Ducha Świętego, wspomnijcie na wiarę, którą wyznaliście na chrzcie świętym albo którą wasi rodzice i chrzestni wyznali razem z Kościołem w dniu waszego chrztu”. Następnie biskup pyta kandydatów do przyjęcia sakramentu bierzmowania czy wyrzekają się szatana i wszelkiego zła, które od niego pochodzi. W dalszej części padają pytania o wiarę kandydatów. Odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych stanowi nowość w obrzędach sakramentu bierzmowania. Warto także zauważyć, że wyznanie wiary jest przystosowane do wydarzenia sakramentalnego. W trzecim pytaniu biskup pyta o wiarę w Ducha Świętego, którego kandydaci otrzymają dzisiaj w sakramencie bierzmowania. Natomiast ostatnie pytanie dotyczy wiary w skutki działania Ducha Świętego.

Formuła odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych przypomina podstawowe prawdy chrześcijańskiej wiary. Biskup w końcowej formule stwierdza, że jest to wiara całego Kościoła oraz że wyznawanie tej wiary jest powodem do chluby dla każdego chrześcijanina. Można powiedzieć, że poprzez ten obrzęd kandydaci odnawiają wiarę wyznaną na chrzcie świętym. W naszej rzeczywistości, najczęściej ta wiara była wyznawana przez rodziców i chrzestnych kandydatów do bierzmowania. Małe dziecko otrzymuje chrzest w wierze rodziców i w wierze Kościoła. Wtedy rodzice i chrzestni zobowiązali się do wychowania swoich dzieci w wierze Kościoła i do przekazania im tej wiary. W sakramencie bierzmowania kandydaci w sposób świadomy i dobrowolny wyznają swoją wiarę.

W tym kontekście trzeba podkreślić konieczność odpowiedniego przygotowania młodych ludzi do przyjęcia sakramentu bierzmowania. Poprzez głoszenie słowa Bożego i odpowiednią katechezę mają oni dojść do dojrzałej wiary, która po przyjęciu daru Ducha Świętego usposobi ich do zaangażowania się w życie Kościoła. Bierzmowani, napełnieni mocą Ducha Świętego mają być także świadkami Jezusa Chrystusa i głosicielami Dobrej Nowiny. Bierzmowanie, aby zaowocowało w codziennym życiu człowieka, musi być przyjęte z głęboką wiarą. Tutaj nie chodzi tylko o „zaliczenie” kolejnego sakramentu udzielanego w kościele. Bierzmowanie poprzez udzielenia daru Ducha Świętego, stawia przed chrześcijaninem nowe zadania i obowiązki. Można je podjąć tylko w wierze.

Bierzmowanie jest naturalną kontynuacją przyjętego chrztu i tego wszystkiego, co stało się udziałem człowieka przyjmującego ten sakrament. Warto pamiętać o tej jedności obu sakramentów, którą przypomina odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych. Dzięki temu rozumiemy, że sakramenty, które przyjmujemy w Kościele nie są wydarzeniami jednorazowymi, w których się uczestniczy i potem o nich zapominamy. To wydarzenia, które są obecne w człowieku przez całe życie. Od naszej wiary i zaangażowania zależy w jaki sposób te sakramentalne wydarzenia będą wpływały na naszą codzienność i będą przemieniały nasze życie.

Sakrament bierzmowania nazywany jest często sakramentem dojrzałości chrześcijańskiej. Dojrzałość wyraża się między innymi w umiejętności podejmowania samodzielnych decyzji i przyjmowania konsekwencji, które z tymi decyzjami są związane. Dojrzałość w przypadku przyjęcia bierzmowania wyrazi się w podjęciu w wierze wszystkich zadań, do których ten sakrament zobowiązuje. Wydaje się, że trzeba dziś ten aspekt przyjmowanego sakramentu bardzo mocno akcentować.

- Włożenie rąk: Ręce i słowa zaliczają się do najbardziej ekspresywnych środków języka ludzkiego. Dlatego ręka i różne gesty nią wykonywane bardzo często pojawiają się w liturgii. W sakramencie bierzmowania wykonuje się gest włożenia rąk na kandydatów do przyjęcia sakramentu dwa razy. Najpierw gest ten towarzyszy modlitwie o dar Ducha Świętego. Wykonuje go biskup i księża, którzy razem z nim udzielają sakramentu bierzmowania. Natomiast nie powinni wykonywać tego gestu księża, którzy tylko uczestniczą w liturgii udzielania sakramentu. Drugi raz gest ten wykonuje się w chwili namaszczenia głów kandydatów olejem krzyżma i wypowiedziania formuły sakramentalnej. Szafarz sakramentu kładzie prawą rękę na głowie bierzmowanego z równoczesnym namaszczeniem w formie krzyża oraz słowami: „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego”. Choć nałożenie rąk, którego dokonuje się nad kandydatami do bierzmowania nie jest konieczne do ważnego udzielenia sakramentu, posiada jednak wielkie znaczenie dla całości obrzędu i pełniejszego zrozumienia sakramentu.

Gest nałożenia rąk był bardzo często używany w religijnych obrzędach opisywanych przez Pismo Święte. W Starym Testamencie oznaczał najpierw przekazywanie błogosławieństwa oraz specjalnych uprawnień, które nabywała osoba, na którą wkładano ręce. Ten gest pokazywał, że błogosławieństwo nie jest tylko słowem, ale także czynem (zob. Rdz 48, 13-16). Jako znak poświęcenia włożenie rąk oznaczało, że Duch Boży wyłącza z codziennego życia jakąś osobę i obdarza ją niezbędnymi zdolnościami do wykonania odpowiednich zadań. Tak było w przypadku lewitów, którzy przez gest włożenia rąk stawali się przeznaczonymi do wykonywania kultu.

W Nowym Testamencie Jezus na znak błogosławieństwa wkładał ręce na małe dzieci (Mk 10, 16). Włożenie rąk było także znakiem uwolnienia, ponieważ właśnie tego gestu Jezus używał przy uzdrawianiu chorych (Łk 13, 12). Podobnie posłani przez Jezusa uczniowie wkładali na chorych ręce i uzdrawiali ich (Mk 16, 18; Dz 9, 12). W Kościele apostołskim był to także gest konsekracji, poprzez który przekazywano dar Ducha Świętego. W taki sposób przekazali Ducha Świętego Samarytanom Piotr i Jan oraz Paweł chrześcijanom z Efezu. Włożenie rąk od początku istnienia Kościoła było widzialnym znakiem rzeczywistej mocy Bożej, która zstępowała na ludzi. W końcu przez wkładanie rąk udzielano święceń biskupa, prezbitera i diakona.

Gest włożenia rąk na kandydatów oraz towarzysząca mu modlitwa był w Kościele najstarszą formą udzielania sakramentu bierzmowania. Jednak trzeba zaznaczyć, że nie istniała ustalona praktyka co do sposobu wykonywania tego gestu. Starożytne źródła mówią, że albo ogólnie o wkładaniu rąk na wybranych, albo że szafarz wkładał ręce na każdego z bierzmowanych. Papież Paweł VI w Konstytucji apostołskiej o sakramencie bierzmowania napisał, że „choć włożenie rąk na wybranych, którego dokonuje się z przepisaną modlitwą przed namaszczeniem krzyżmem, nie należy do istoty obrzędu sakramentalnego, trzeba je wysoko cenić, ponieważ należy do całości obrzędu i przyczynia się do pełniejszego jego zrozumienia”.

Katechizm Kościoła Katolickiego przypominał, że włożenie rąk na kandydatów w Kościele Zachodnim zawsze było wymagane w liturgii bierzmowania. Ponieważ jest to gest, który sięga do czasów apostołskich, został zachowany w liturgii bierzmowania. Według Katechizmu jest on znakiem daru Ducha Świętego, którego otrzymują bierzmowani. Napełnieni Duchem Świętym bierzmowani otrzymują specjalną misję i zadania do wykonania. Gest ten oznacza także szczególne wybraństwo oraz Boże błogosławieństwo.

- Namaszczenie Krzyżem Świętym: Po modlitwie, której towarzyszy włożenie rąk ma miejsce najważniejszy i właściwy znak sakramentu bierzmowania, czyli namaszczenie czoła olejem krzyżma, któremu towarzyszą słowa formuły sakramentalnej. Namaszczenia świętym olejem szafarz sakramentu dokonuje kciukiem prawej dłoni, czyniąc znak krzyża na czole bierzmowanego. Jest to znak, który wyraża przynależność bierzmowanego do Chrystusa i do Kościoła. Ten znak przypomina także, że sakrament bierzmowania pozostawia w bierzmowanym niezniszczalną pieczęć, czyli tak zwany charakter sakramentalny. W tej najważniejszej części liturgii sakramentu bierzmowania szczególne znaczenie ma olej Krzyżma Świętego.

W starożytności namaszczenie pachnącym olejkiem było zabiegiem kosmetycznym, higienicznym i leczniczym. Namaszczenie dawało skórze elastyczność, odświeżało ją i konserwowało. Namaszczenie stanowiło także znak świętowania oraz symbol pomyślności i dobrobytu. W Grecji specjalnym olejem namaszczeni byli sportowcy walczący w zapaśniczej walce. Śliski olej warty w ciało stanowił ochronę przed uchwyceniem przeciwnika. O obrzędzie namaszczenia mówi także Pismo Święte. Stosowano je przy ustanawianiu króla, kapłana i proroka. Namaszczenie było znakiem szczególnego wybrania i upodobania przez Boga oraz wyznaczało człowiekowi ściśle określone zadania. Namaszczeni człowiek uważany był za Bożego wybrańca, który przeznaczony był do wykonania pewnych zadań mieszczących się w Bożym planie zbawienia. Do wykonania tych zadań Bóg dawał wybrańcowi swoją moc, swojego Ducha. W sposób szczególny został wybrany i namaszczone przez Boga Jego Syn Jezus Chrystus. Był On oczekiwanym Mesjaszem. Hebrajskie słowo „Mesjasz”, przetłumaczone na język grecki jako „Chrystus” tłumaczy się jako „namaszczone”. W Jezusie Chrystusie - Mesjaszu, napelnionym pełnią darów Ducha Świętego, zrealizowały się wszystkie zbawcze plany Boga.

Przez namaszczenie olejem krzyżma w sakramencie bierzmowania jeszcze ściślej jednoczymy się z Jezusem Chrystusem. Jedność z Nim sprawia, że zostajemy również namaszczeni Duchem Świętym. Przez sakrament bierzmowania każdy człowiek zostaje włączony w potrójną misję Jezusa Chrystusa. Jest to misja kapłańska, prorocka i królewska. W ten sposób Chrystus zaprasza każdego bierzmowanego do współpracy w dziele przemiany i zbawienia świata. Codzienne życie chrześcijanina ma przyczynić się do wzrostu Królestwa niebieskiego na ziemi.

Dla lepszego zrozumienia znaku namaszczenia olejem Krzyżma Świętego należy zapytać co oznacza ów udział w misji kapłańskiej, prorockiej i królewskiej Jezusa Chrystusa? Jako uczestnicy w kapłańskiej misji Chrystusa mamy składać Bogu duchowe ofiary. Są nimi nasze modlitwy, uczestnictwo w życiu sakramentalnym, dobre uczynki, nasza praca i nasze cierpienia. Wszystko co dzieje się w naszym życiu możemy złożyć Bogu w ofierze. Udział w prorockiej misji Chrystusa uzdalnia i zobowiązuje każdego z nas do dawania świadectwa naszego chrześcijańskiego życia. Codziennym życiem mamy świadczyć, że wierzymy w Jezusa Chrystusa i że tylko On jest naszym Zbawicielem. Nasze uczestnictwo w królewskiej misji Chrystusa wyraża się w oddaniu Jemu własnego serca. Sprawiamy w ten sposób, że Jezus zaczyna królować w naszym codziennym życiu i staje się dla nas wartością najważniejszą. Królewską misję wypełniamy także służąc bliźnim, bo w taki sposób ukazujemy im Chrystusa. W końcu także wykorzystując swoje talenty i pracę mamy ubogacać świat, w którym żyjemy.

To wielkie zadania i wielka misja. Jednak nie musimy się lękać, bo Chrystus jest z nami. Namaszczył nas mocą Ducha Świętego, która uzdolni do wypełnienia powierzonej misji. Trzeba zatem dziękować Bogu za cudowny znak namaszczenia olejem krzyżma, poprzez który staliśmy się wybrańcami Boga i Jego współpracownikami.

- Nowe imię: Odnowiona liturgia sakramentu bierzmowania zawiera nową formułę sakramentalną. Biskup udziela sakramentu przez namaszczenie olejem krzyżma świętego oraz wypowiedzenie słów: „przyjmij znamię daru Ducha Świętego”. Na początku tej formuły wymienia się imię bierzmowanego. Dziś można zaobserwować, że młodzi ludzie przygotowujący się do przyjęcia bierzmowania chętnie wybierają nowe imię. Niestety przy wyborze często kierują się modą lub poprzez dokonanie wyboru imienia próbują naśladować jakiegoś idola sportu czy estrady. Stąd niekiedy podczas liturgii bierzmowania można usłyszeć najdziwniejsze imiona, których nie znajdzie się w żadnym katalogu świętych. Tymczasem jako chrześcijanie przyjmujący sakrament dojrzałości chrześcijańskiej w naturalny sposób powinniśmy wybierać imiona świętych patronów i orędowników.

Kierując się wyborem nowego imienia trzeba najpierw zrozumieć jego wartość i znaczenie. Tu nie chodzi tylko o formalny i nic nie znaczący zabieg. Imię jest czymś bardzo ważnym w życiu każdego człowieka. Mam swoje imię - to coś bardzo ważnego, ponieważ oznacza, że jestem, że żyje. U ludzi starożytnych imię nie było jakimś określeniem konwencjonalnym, lecz oznaczało rolę, jaką dany był odgrywał we wszechświecie. Imię nie jest określeniem czysto konwencjonalnym, ale oznacza coś z wnętrza osoby, czyli jej zadanie, przeznaczenie, rolę, którą ma do spełnienia. Każdy człowiek stworzony przez Boga jest kimś jedynym i niepowtarzalnym. Bóg stwarzając człowieka nadaje mu imię, czyli wyznacza konkretne zadanie do spełnienia. Przy narodzeniu człowieka nadaje się mu imię. Wyraża ono na ogół jego przeznaczenie oraz nadzieje z nim związane na przyszłość. Tak z pewnością myślą rodzice, kiedy po naszych narodzinach szukali dla nas odpowiedniego imienia.

W imieniu człowieka kryją się także jego społeczne możliwości. Imię wyznacza człowiekowi określone zadania do wypełnienia. Bóg powołując człowieka do wypełnienia jakiejś misji zmienia jego imię. Tak było w przypadku Abrahama, który po zawarciu przymierza z Bogiem stał się Abrahamem; tak też było w przypadku Szymona, który wyznając wiarę w Jezusa jako Mesjasza stał się Piotrem czyli Opoką - Skalą, na której Chrystus zbudował swój Kościół. Również każdy z nas w czasie chrztu otrzymał imię chrzcielne. Najczęściej pokrywa się ono z imieniem wybranym przez naszych rodziców i zapisanym w księgach urzędowych. Poprzez przyjęcie sakramentu chrztu nasze imiona zostały wpisane do Księgi życia, a imię Boże zostało wryte w naszych sercach.

Przygotowując się do przyjęcia sakramentu bierzmowania należy pamiętać, że jest on nowym wydarzeniem na drodze chrześcijańskiego życia. Sakrament ten czyni nas nowymi ludźmi i wyznacza nam nowe zadania. Otrzymujemy w nim dar Ducha Świętego, który uzdalnia nas do pełnienia określonych zadań we wspólnocie Kościoła. Właśnie dlatego przy bierzmowaniu możemy wybrać sobie nowe imię. Ten wybór powinien być dojrzały i przemyślany. Jako chrześcijanie, czyli uczniowie Chrystusa, szukamy osobowych wzorów pośród świętych. Oni uczą nas miłości i nadziei oraz całkowitego zawierzenia Chrystusowi. Oni przeszli przez życie i nie zmarnowali go. Od nich więc możemy się uczyć tego, co prawdziwe i nieprzemijające. Społeczność świętych to najpiękniejsze kwiaty w Bożym ogrodzie. Ich piękno nigdy nie przemienie - trwa na wieki. Właśnie dlatego w tym ogrodzie należy szukać najpiękniejszych i najlepszych kwiatów dla siebie. Wybrany święty staje się dla nas nie tylko wzorem, ale także potężnym orędownikiem u Boga; staje się naszym bliskim przyjacielem.

- Formuła sakramentalna: W Konstytucji apostolskiej „O sakramencie bierzmowania” papież Paweł VI zmienił formułę sakramentalną. Nowa formuła, która towarzyszy namaszczeniu czoła bierzewanego olejem krzyżma świętego brzmi: „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego”. Na początku tej formuły biskup wypowiada także imię, które kandydat do bierzmowania może sobie wybrać. W tej najważniejszej czynności sakramentalnej uczestniczy także świadek, który kładzie prawą rękę na ramieniu bierzewanego i może wypowiedzieć imię kandydata.

Formuła obowiązująca do wydania nowej księgi liturgicznej zawierającej obrzęd bierzmowania, brzmiała następująco. Biskup wypowiadał imię bierzewanego i mówił: „znaczę cię znakiem krzyża i umacniam cię krzyżem zbawienia w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”. Słowa te podkreślały funkcję biskupa jako szafarza sakramentu oraz wskazywały na przyjmującego bierzmowanie. Podkreślały także działanie całej Trójcy Świętej. Jednak nie oddawały istoty sakramentu bierzmowania, czyli daru Ducha Świętego. Ponadto chociaż wspominały olej krzyżma świętego, to jednak nie było w nich wyraźnego odróżnienia od namaszczenia chrzcielnego, którego dokonuje się tym samym olejem.

Nowa formuła w swojej treści wyraźnie nawiązuje do Dziejów Apostolskich. Św. Piotr w dzień zesłania Ducha Świętego wzywał wszystkich do wiary w Jezusa Chrystusa i przyjęcia chrztu w Jego imię. Konsekwencją wiary i chrztu jest także otrzymanie daru Ducha Świętego (por. Dz 2, 38). Kościół od początku swojego istnienia był przekonany, że dar Ducha Świętego jest darem Chrystusa. Udzielenia tego daru wiele razy obiecywał swoim uczniom Jezus w czasie publicznej działalności. Dar Ducha Świętego nie był zarezerwowany tylko i wyłącznie dla apostołów, ale dla wszystkich, którzy uwierzą w Jezusa i przyjmą chrzest. Potwierdza to choćby wydarzenie przyjęcia chrztu wraz z darem Ducha Świętego przez rzymskiego setnika Korneliusza i jego rodzinę (por. Dz 10, 45).

Formuła wprowadzona do liturgii sakramentu bierzmowania przez papieża Pawła VI jest bardzo stara. Pojawiła się pod koniec IV wieku w liturgii Kościoła Wschodniego. Używa się jej do dzisiaj w liturgii bizantyjskiej. Ojciec Święty w swojej Konstytucji w taki sposób uzasadnia wprowadzoną zmianę: „Co do słów, jakie wypowiada się przy bierzmowaniu, z należytym szacunkiem rozważyliśmy wartość czcigodnej formuły używanej w Kościele łacińskim; uważamy jednak, że wyżej należy postawić starożytną formułę, właściwą obrządkowi bizantyjskiemu, która wyraża dar samego Ducha Świętego i wspomina Jego zstąpienie w dzień Pięćdziesiątnicy (por. Dz 2, 1-4.38). Przyjmujemy zatem tę formułę, oddając ją prawie dosłownie”. Nowa formuła bardzo jasno wyraża rzeczywistość, która dokonuje się w sakramencie bierzmowania. Kandydaci otrzymują dar Ducha Świętego. W formule jest mowa o znamieniu, co oznacza, że jest to dar niezniszczalny i dany człowiekowi na zawsze.

Na słowa formuły sakramentalnej wypowiedzianej przez biskupa, bierzewanym odpowiada „Amen”. Poprzez tę aklamację człowiek, który przyjął sakrament bierzmowania wyraża swoją wiarę oraz wdzięczność Bogu za dar Ducha Świętego. Powiedzenie „amen” oznacza także pełną akceptację tego co poprzez sakrament się dokonało. Jest także gotowością przyjęcia wszystkich konsekwencji, które wynikają z otrzymania tak wielkiego daru. Mówiąc „amen” bierzewanym napełniony Duchem Świętym, podejmuje się współpracy z Nim w dziele ewangelizacji świata, w którym żyje.

- Świadek bierzmowania: W starożytności chrześcijańskiej sakramenty inicjacji chrześcijańskiej stanowiły nierozdzielną jedność. Udzielano ich w czasie jednej celebracji liturgicznej. Powodowało to, że w naturalny sposób niektóre osoby pełniły różne funkcje. Na przykład tak zwany poręczyciel chrzcielny, czyli ten, który przedstawiał Kościołowi kandydata do chrztu i potem się nim opiekował, stawał się potem świadkiem bierzmowania. Taka praktyka obowiązywała w Kościele Zachodnim aż do przełomu VIII i IX wieku. Z chwilą odłączenia bierzmowania od chrztu pojawił się niezależny świadek bierzmowania. Pierwsze informacje o świadku bierzmowania zapisane są w Pontyfikale Rzymskim, z końca XIII wieku, którego autorem był Wilhelm Durand. O świadku bierzmowania mówił także Pontyfał Rzymski wydany w roku 1596, a więc po Soborze Trydenckim. Z dokumentów tych dowiadujemy się, że funkcję tę mogły pełnić osoby tej samej płci, co bierzewanym. Nie mogli to być jednak rodzice chrzestni. Tylko wtedy, gdy udzielano bierzmowania zaraz po chrzcie, chrzestny był jednocześnie świadkiem bierzmowania. Funkcji świadka nie mogli także spełniać rodzice bierzewanego i współmałżonkowie. Między bierzewanym a świadkiem tworzyło się pokrewieństwo duchowe.

Zmiany dotyczące zadań i możliwości wyboru świadka bierzmowania dokonały się po reformie liturgicznej Soboru Watykańskiego II. Odnowione „Obrzędy bierzmowania” najpierw jednoznacznie stwierdzają, że każdemu bierzewanemu powinien towarzyszyć świadek. Dalej zaznacza się, że jego rola nie może ograniczyć się tylko do udziału w czasie liturgii sakramentu i przedstawienia szafarzowi kandydata. Świadek powinien towarzyszyć kandydatowi w przygotowaniach do sakramentu oraz pomagać mu w wypełnieniu przyrzeczeń złożonych na chrzcie. W czasie liturgii udzielania sakramentu świadek kładzie prawą rękę na ramieniu bierzewanego i może także podać szafarzowi jego imię.

Ponieważ, przynajmniej od strony teologicznej, pragnie się wrócić do jedności bierzmowania z chrztem, dziś zaleca się, aby jeśli to możliwe funkcje świadka pełnił chrzestny. W ten sposób zwraca się uwagę na ważną rolę rodziców chrzestnych w życiu ochrzczonego. Podczas chrztu zobowiązywali się bowiem do pomocy rodzicom w chrześcijańskim wychowaniu dziecka. Ich obecność na bierzmowaniu może potwierdzać, że wykonują swoje zobowiązania.

Świadkami bierzmowania mogą być także rodzice kandydatów oraz inni przedstawiciele rodziny. Można wybrać także inne osoby spoza rodziny. Najważniejszym kryterium, jakie powinien spełniać świadek jest jego duchowe przygotowanie. Poza tym musi posiadać następujące przymioty: wystarczająca dojrzałość do pełnienia tej funkcji, przynależność do Kościoła katolickiego, przyjęcie wszystkich sakramentów inicjacji chrześcijańskiej, czyli chrztu, bierzmowania i Eucharystii oraz brak wykluczenia od życia sakramentalnego. Oznacza to, że osoby rozwiedzione i żyjące w nowym związku małżeńskim nie mogą być świadkami bierzmowania.

Kodeks Prawa Kanonicznego potwierdza przepisy zawarte w księdze liturgicznej i mówi, że wypada, aby świadkiem był ktoś z rodziców chrzestnych bierzewanego. Stąd powinien on spełniać te same warunki, co kandydat na chrzestny. Do jego zadań należy troska o to, aby bierzewanym postępował jak prawdziwym świadkiem Chrystusa i wiernie wypełniał obowiązki związane z tym sakramentem. Natomiast instrukcja Episkopatu Polski zaleca dodatkowo, aby świadkami bierzmowania byli rodzice chrzestni: dla chłopców ojcowie, a dla dziewcząt matki. Jednak, jeśli nie mogą oni uczestniczyć w liturgii sakramentu bierzmowania, to świadkami mogą być inne osoby, ale muszą być praktykujące i prowadzące życie według wiary.

Przez sakrament bierzmowania odrodzeni na chrzcie otrzymują jako niewysłowny Dar samego Ducha Świętego, który ich umacnia w szczególny sposób, a naznaczeni znamiem tego sakramentu w sposób doskonalszy wiążą się z Kościołem i w ten sposób jeszcze ściślej są zobowiązani, jako prawdziwi świadkowie Chrystusa, do szerzenia i bronięcia wiary słowem i uczynkiem.”

- Bierzmowanie - dar Ducha Świętego: Pierwszym i najważniejszym skutkiem sakramentu bierzmowania jest dar Ducha Świętego. Przypomina o tym papież Paweł VI w konstytucji o sakramencie bierzmowania. Celem reformy liturgicznej tego sakramentu było ukazanie, że przez bierzmowanie wierni otrzymują Ducha Świętego jako dar. Papież przywołał także wydarzenie zesłania Ducha Świętego na Apostołów w Wieczerniku, uznając je w nawiązaniu do Tradycji katolickiej, jako początek sakramentu bierzmowania. W końcu Papież odwołując się do nauczania Soboru Watykańskiego II pisze, że wierni odrodzeni przez chrzest w sakramencie bierzmowania otrzymują jako niewysłowiony Dar samego Ducha Świętego.

Ta zasadnicza myśl przewija się w całych odnowionych obrzędach sakramentu bierzmowania. Najpierw we Wprowadzeniu teologiczno-pastoralnym do nowej księgi liturgicznej zawierającej obrzęd bierzmowania stwierdza się, że dla ochrzczonych bierzmowanie jest dalszym etapem inicjacji chrześcijańskiej i w nim otrzymują oni Ducha Świętego. Jest to ten sam Duch, który zstąpił na Apostołów w dzień Pięćdziesiątnicy. Również osoba biskupa, który jest szafarzem sakramentu bierzmowania, wskazuje na jego związek z zesłaniem Ducha Świętego.

Także przebieg liturgii i teksty liturgiczne wykorzystywane podczas udzielania sakramentu bierzmowania podkreślają, że pierwszym i najważniejszym skutkiem tego sakramentu jest dar Ducha Świętego. Na początku liturgii bierzmowania na pytanie szafarza, jakich łask otrzymują od Boga w tym sakramencie, kandydaci odpowiadają: „pragniemy, aby Duch Święty, którego otrzymamy, umocnił nas do mężnego wyznawania wiary i do postępowania według jej zasad”. W proponowanym tekście homilii biskupa kilka razy mówi się, że kandydaci otrzymają dar i moc Ducha Świętego. Potem w czasie odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych znajduje się stwierdzenie, że kandydaci „dzisiaj” otrzymają Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania, tak jak Apostołowie otrzymali Go w dzień Pięćdziesiątnicy.

Na początku najważniejszej części liturgii sakramentu bierzmowania szafarz wzywa wszystkich do modlitwy, używając następujących słów: „prośmy Boga Ojca wszechmogącego, aby łaskawie wylał Ducha Świętego na te przybrane dzieci swoje”. Następnie w modlitwie, której towarzyszy włożenie rąk jest prośba o zesłanie Ducha Świętego Pocieszyciela wraz z Jego darami. W modlitwie wymienia się siedem darów Ducha Świętego: mądrość, rozum, rada, męstwo, umiejętność, pobożność oraz bojaźń Boża. Trzeba pamiętać, że w symbolice biblijnej, do której nawiązuje ta modlitwa liczba siedem oznacza pełnię i doskonałość. Oznacza to, że w sakramencie bierzmowania wierni otrzymują nie tylko niektóre dary Ducha Świętego, ale otrzymują Jego pełnię, otrzymują samego Ducha Świętego.

Po modlitwie o dar Ducha Świętego ma miejsce główny gest sakramentalny, czyli namaszczenie olejem krzyżma świętego oraz formuła sakramentalna „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego”. Formuła ta wyraża dar Ducha Świętego i wspomina Jego zstąpienie w dzień Pięćdziesiątnicy. Również towarzyszące jej czynności namaszczenia olejem krzyżma oraz nałożenie rąk, wskazują na przekazywanie daru Ducha Świętego.

Naukę Kościoła o skutkach sakramentu bierzmowania przedstawia także Katechizm Kościoła Katolickiego. Odwołując się do Pisma Świętego oraz do najstarszej Tradycji Kościoła przypomina, że pierwszym i najważniejszym skutkiem bierzmowania jest pełne wylanie Ducha Świętego. Mówiąc krótko, bierzmowanie jest sakramentem, który daje człowiekowi Ducha Świętego. W tym kontekście warto w katechezie przygotowującej do przyjęcia bierzmowania przybliżyć kandydatom osobę Ducha Świętego, która jak pokazuje doświadczenie jest najmniej znaną i jakby zapomnianą Osobą Trójcy Świętej.

<https://liturgia.wiara.pl/doc/420788.Bierzmowanie-mistagogia-celebracji/10>

- Pontyfikał : 9. Sakramentu bierzmowania udziela się przez namaszczenie krzyżem na czole, którego dokonuje się wkładając rękę na głowę i przez słowa: "Przyjmij znamię Daru Ducha Świętego".

Włożenie rąk, którego dokonuje się nad bierzmowanymi z modlitwą: "Boże wszechmogący", nie jest konieczne do ważnego udzielenia sakramentu, ma jednak wielkie znaczenie dla całości obrzędu i pełniejszego zrozumienia sakramentu.

Kapłani, którzy niekiedy towarzyszą głównemu szafarzowi w udzielaniu sakramentu, razem z nim wyciągają ręce nad wszystkimi kandydatami, nic jednak nie mówiąc.

Cały obrzęd ma podwójne znaczenie. Włożenie rąk na przystępujących do bierzmowania, wykonane przez biskupa i kapłanów koncelebrujących, wyraża biblijny gest, przez który wzywa się daru Ducha Świętego, w sposób doskonale dostosowany do zrozumienia ludu chrześcijańskiego. Namaszczenie krzyżem i słowa, jakie mu towarzyszą, wyrażają skutki daru Ducha Świętego. Przez namaszczenie wonnym olejem ręką biskupa ochrzczony otrzymuje niezniszczalny charakter, znamię Pańskie, razem z darem Ducha Świętego, który doskonale upodabnia go do Chrystusa i udziela mu łaski rozszerzania wśród ludzi "dobrej woni" (por. 2 Kor 2,14).

12. Kandydat do bierzmowania powinien być ochrzczony i znajdować się w stanie łaski. Ponadto, jeżeli ma używanie rozumu, powinien być odpowiednio pouczony i przygotowany do odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych.

Konferencje Episkopatu mają obowiązek określić program duszpasterski, by kandydaci, zwłaszcza dzieci, zostali dobrze przygotowani do bierzmowania. W stosunku do dorosłych należy odpowiednio dostosować zasady, jakie obowiązują w poszczególnych diecezjach przy dopuszczaniu katechumenów do chrztu i Eucharystii. Należy zatroszczyć się o to, aby bierzmowanie poprzedziła odpowiednia katecheza, a obcowanie kandydatów ze społecznością chrześcijańską i poszczególnymi wiernymi stanowiło dla nich skuteczną i wystarczającą pomoc w formacji do dawania świadectwa życiem chrześcijańskim i do wykonywania apostołatu. Ponadto ich pragnienie uczestniczenia w Eucharystii powinno być prawdziwe (por. Chrześcijańskie wtajemniczenie dorosłych, "Wprowadzenie teologiczne i pastoralne", nr 19).

Przygotowanie dorosłego chrześcijanina do bierzmowania zbiega się niekiedy z przygotowaniem do małżeństwa. Jeżeli w takim wypadku przewiduje się, że nie można będzie spełnić warunków do owocnego przyjęcia bierzmowania, ordynariusz miejscowy osądzi, czy nie byłoby lepiej odłożyć je na czas po zawarciu małżeństwa.

Jeżeli bierzmowania udziela się wiernemu mającemu używanie rozumu i znajdującemu się w niebezpieczeństwie śmierci, w miarę możliwości należy poprzedzić je przygotowaniem duchowym, dostosowanym do sytuacji.

13. Bierzmowania udziela się zwykle w czasie Mszy św., aby jaśniej ukazał się ścisły związek tego sakramentu z całym wtajemniczeniem chrześcijańskim, które osiąga szczyt w przyjęciu Ciała i Krwi Chrystusa. Dlatego właśnie bierzmowani uczestniczą w Eucharystii, przez którą ich wtajemniczenie chrześcijańskie zostaje dopełnione. Doniosłe znaczenie ma również odmówienie Modlitwy Pańskiej przez bierzmowanych razem z ludem albo we Mszy przed Komunią; albo poza Mszą przed błogosławieństwem, ponieważ sam Duch Święty modli się w nas, a chrześcijanin w Duchu mówi: "Abba, Ojcze".

19. Do udzielania bierzmowania należy przygotować: szaty potrzebne do odprawiania Mszy św. dla biskupa i kapłanów, którzy mu pomagają, jeżeli będą z nim koncelebrowali Mszę. Jeżeli Mszę odprawia inny kapłan, wypada, aby szafarz bierzmowania i kapłani, którzy razem z nim udzielają sakramentu, uczestniczyli we Mszy ubrani w szaty przepisane przy udzielaniu bierzmowania, to jest w alby i stuły; ponadto szafarz bierzmowania powinien włożyć kapę; takie same szaty należy włożyć, jeżeli bierzmowania udziela się poza Mszą; krzesła dla biskupa i kapłanów, którzy mu pomagają; naczynie (lub naczynia) ze świętym krzyżem; Pontyfikał Rzymski albo Rytuał; e) gdy bierzmowania udziela się w czasie Mszy, wszystko, co jest potrzebne do odprawiania Mszy i do udzielenia Komunii pod obiema postaciami, jeżeli rozdaje się ją w ten sposób; to, co jest potrzebne do umycia rąk po namaszczeniu bierzmowanych

https://opoka.org.pl/biblioteka/T/TA/TAL/kkbids/pontyfikal_bierzmowanie.html

O Bierzmowaniu mówią:

- [bp Bronisław Dembowski](#) ::
- [Urszula Nelken](#) ::
- [prof. Jan Miodek](#) ::
- [Jan Pospieszalski](#) ::

SAKRAMENT BIERZMOWANIA	
Parafia parafii	Lp. _____
Imię z bierzmowania:	IMIĘ:
Data i miejsce urodzenia:	NAZWISKO:
Data chrztu: _____	nr aktu: _____
Nazwa i adres parafii chrztu:	
Miejsce i data bierzmowania:	
Szafarz bierzmowania:	
Świadek bierzmowania:	
Nr w księdze bierzmowanych:	
dnia _____	
	<i>Podpis diecezjalny</i>

BISKUP: Droga Młodzieży, powiedzcie przed zgromadzonym tu Kościołem, jakich łask oczekujecie od Boga w tym sakramencie?

KANDYDACY: Pragniemy, aby Duch Święty, którego otrzymamy, umocnił nas do mężnego wyznawania wiary i do postępowania według jej zasad.

WSZYSCY: Amen.

Dokumenty potrzebne do Sakramentu Bierzmowania

- *metryka chrztu*
- *zaświadczenie o uczestnictwie w katechezie szkolnej lub ostatnie świadectwo katechizacji*
- *w przypadku osób starszych - świadectwo ukończenia katechizacji szkolnej*
- *zaświadczenie o ukończeniu przygotowania do przyjęcia S. Bierzmowania*

Msza Święta:

Weź w swą opiekę nasz Kościół święty,
Panno Najświętsza, Niepokalana.
Niechaj miłością każdy przejęty
Czci w nim Jezusa, naszego Pana.

Niech Serce Twoje Ojca świętego
Od nieprzyjaciół zasadzek chroni.
Niech się do Pana modli za niego,
Od złej przygody niechaj go broni.

Rodzice - Bóg jest Miłością i obficie nas nią obdarza. Szczególnie teraz, we Wielkim Poście doświadczamy tej Bożej miłości, która Syna Bożego zaprowadziła aż na Krzyż. Dzisiejsza Msza Św. ma tym szczególniejszy wyraz, że jest pośród nas nasz Pasterz – Następca Apostołów. W czasie tej Najświętszej Ofiary nasze dzieci, mają przyjąć Sakrament Bierzmowania. Zdajemy sobie sprawę, że jest to dla naszych dzieci trudny okres, są chwile załamania, słabości, wykroczeń przeciwko Bożej miłości. Ale właśnie teraz chcemy stać obok nich i choć sami jesteśmy słabi, chcemy razem z nimi wyznawać wiarę słowem i życiem. Ciebie, nasz Drogi Pasterzu, który z woli Bożej pełnisz posługę pasterską w naszej diecezji prosimy o udzielenie naszym dzieciom Sakramentu Bierzmowania, modlitwę i słowo pouczenia.

Kandydat - Duchu święty, który przez Chrzest uczyniłeś mnie dzieckiem Bożym i chrześcijaninem, racz zstąpią na mnie w Sakramencie Bierzmowania, jak zstąpiłeś na Apostołów w dniu Zielonych Świąt. Zamieszkać na zawsze w duszy mojej z darami Twoimi. Udziel mi daru mądrości, rozumu i umiejętności, daru rady i męstwa, pobożności i bojaźni Bożej. Natchnij mnie duchem apostołskim, żebym był dzielnym świadkiem Chrystusa, Pana mojego. Amen.

Pieśń w czasie Bierzmowania:

O Stworzycielu Duchu, przyjdź,
Nawiedz dusz wiernych Tobie krąg,
Niebieską łaskę zesłać racz
Sercom, co dziełem są Twych rąk.

Pocieszycielem jesteś zwan,
I najwyższego Boga dar,
Tyś namaszczaniem naszych dusz;
Zdrój żywy, miłość, ognia żar.

Ty darzysz łaską siedmiokroć,
Bo moc z prawicy Ojca masz,

Przez Ojca obiecany nam,
Mową wzbogacasz język nasz.

Światłem rozjaśnij naszą myśl,
W serca nam miłość świętą wlej,
I wątłą słabość naszych ciał,
Pokrzep stałością mocy swej.

Nieprzyjaciela odpędź w dal
I Twym pokojem obdarz wraz;
Niech w drodze za przewodem Twym,
Miniemy zło, co kusi nas.

Daj nam przez Ciebie Ojca znać,
Daj, by i Syn poznany był,
I Ciebie, jedno Tchnienie Dwóch,
Niech wyznajemy z wszystkich sił.

Niech Bogu Ojcu chwała brzmi,
Synowi który zmartwychwstał,
I Temu, co pociesza nas,
Niech hołd wieczystych płynie chwał.
Amen

Modlitwy po Bierzmowaniu - Boże, Ojczy nasz, Ty w Sakramencie Bierzmowania umocniłeś nas darem Ducha świętego, Duchem Twojego Syna, Jezusa Chrystusa. Za dar ten jak najgoręcej dziękujemy. Duchu Święty, umacniaj nas w mężnym wyznawaniu wiary i w radosnym służeniu braciom. Niech zawsze będziemy Twoimi żywymi świątyniami i świadomymi członkami Kościoła świętego; współodpowiedzialnymi za wzrost Jego świętości i za rozwój w świecie. Oświecaj nasze umysły światłem Ewangelii a nasze serca rozpalaj ogniem Swojej miłości. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Boże wszechmogący, Ty przez Syna swego, Jezusa Chrystusa, Pana naszego, odrodziłeś nas mocą Ducha świętego i odpuściłeś nam grzechy. Ty zesłałeś na nas Ducha Świętego Pocieszyciela jak na Apostołów u początków Kościoła. Duchu Święty, Ty znasz nasze słabości, umacniaj nas, a ponieważ nie umiemy się modlić, Ty sam przyczyniaj się za nami w błaganiach. Odnów w nas moc sakramentu chrztu i bierzmowania, udziel nam ducha mądrości i rozumu, rady i męstwa, umiejętności i pobożności, i napełnij nas duchem bojaźni Bożej. Amen.

MODLITWA POWSZECHNA - Otrzymaliśmy Ducha Świętego, który umocnił w nas życie nadprzyrodzone, z ufnością przeto skierujmy nasze prośby do Boga.

1. Módlmy się za Kościół Boży razem z Papieżem Franciszkiem ze wszystkimi biskupami, aby zgromadzony przez Ducha Świętego, wzrastał i rozwijał się w jednej wierze i miłości aż do przyjścia Chrystusa. Ciebie prosimy ...
2. Wdzięczni Panu Bogu za dar sakramentu Bierzmowania, módlmy się za Księdza Biskupa, aby Duch Święty stale towarzyszył Jego pasterskiemu posługiwaniu, dla dobra Kościoła. Ciebie prosimy
3. Módlmy się za bierzmowanych, którzy zostali umocnieni darami Ducha Świętego, aby ugruntowani w wierze i miłości, dawali Chrystusowi świadectwo swoim życiem. Ciebie prosimy ...
4. Módlmy się za rodziców i świadków Bierzmowania, aby słowem i przykładem pociągali ludzi wierzących do naśladowania Jezusa Chrystusa. Ciebie prosimy ...
5. Panie, Ty pragniesz zjednoczyć w Duchu Świętym wszystkich ludzi naznaczonych we chrzcie Imieniem Chrystusa, spraw, aby wierzący mieli jedno serce i jednego Ducha. Ciebie prosimy ...

Boże, który przez łaskę Ducha Świętego wlałeś dar miłości w serca swoich wiernych, spraw, aby wszyscy ludzie kochali Ciebie nade wszystko i z całą miłością pełnili Twoją wolę. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Podziękowanie - Przed chwilą przyjęliśmy Sakrament Bierzmowania. Duch Święty zstąpił na nas, tak jak kiedyś na Apostołów. Nigdy o tym nie zapomnimy! Przrzekamy wyznawać wiarę naszą odważnie w domu, w szkole, na ulicy i na wakacjach. Będziemy świadczyć o naszej wierze przez regularne uczęszczanie na katechizacje opartą o Pismo Św. Obiecujemy często spotykać się z Chrystusem w Komunii Św. i Sakramencie Pokuty. Miłością bliźniego i dobrymi uczynkami będziemy okazywać wierność Chrystusowi i Kościołowi. Niech nam Duch Święty pomoże, byśmy byli podobni do światła niegasnącego.

Książd - Nastąpi teraz poświęcenie Krzyży – pamiątek Sakramentu Bierzmowania. Niech ten Krzyż zawieszony w waszym pokoju, przypomina wam o postanowieniach podjętych przy Sakramencie Bierzmowania związane z umacnianiem i pogłębianiem wiary a zwłaszcza postępowaniem według jej zasad.

POŚWIĘCENIE KRZYŻA - *Kłaniamy Ci się, Panie Jezu Chryste, i błogosławimy Ciebie.*

Żeś przez Krzyż i męką swoją świat odkupić raczył.

Módlmy się:

Ojczy nieskończenie dobry, Ty zesłałeś Jednorodzonego Syna Twojego, aby nas zbawił. Niech będzie pobłogosławiony + i poświęcony ten krzyż mocą Twoją i modlitwą Kościoła. Zbawicielu nasz, przez mękę i śmierć Twoją Krzyż stał się dla nas znakiem zbawienia. W tym znaku jest nasze zwycięstwo. Twoim Krzyżem, Panie, jesteśmy naznaczeni, a chcąc trwać przy Tobie, bierzemy codziennie swój krzyż i chcemy Cię naśladować. Krzyż Twój jest dla nas nadzieją zmartwychwstania i chwały. Niech Twój Krzyż, Panie, będzie dla nas mocą przeciwko złu i wszelkim przeciwnościom. Niech będzie znakiem uświęcenia naszej parafii i naszych rodzin. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen

Świadkiem: najlepiej Ojciec (Matka) Chrzestny/a.

Należy zadbać, aby kandydaci oraz świadkowie byli odpowiednio ubrani.

Kiedy Bierzmowanie?: <https://ekai.pl/bierzmowanie-najwczesniej-w-viii-klasie/>.

Imię Patrona: najlepiej Święty/a od Chrztu.

Pojęcie „świętego” w Biblii odnoszone jest często do żyjącej osoby, która postępuje zgodnie z przykazaniami Boga i trzyma się z daleka od wszystkich ziemskich, grzesznych praktyk i przyjemności. Święty to ten, który poszedł za Chrystusem i jest już zbawiony. Hebrajskie słowo „święty” oznacza oddzielony i ma ono w Biblii dwa aspekty: oddzielenie od czegoś i oddzielenie dla czegoś. Najprościej mówiąc jest to oddzielenie od grzechu dla Boga.

W Nowym Testamencie pojęcie świętych jako chrześcijan pojawia się wielokrotnie, m.in. w: Dz 9, 32, 41; Rz 1, 7; 12, 13; 1 Kor 16, 1; 2 Kor 1,1.

Spis wg daty: <https://www.brewiarz.katolik.pl/czytelnia/swieci/daty.php3>

Więcej : <http://parafia.rabka.swmm.eu/> w zakładce – Brewiarz I Święci

Tytuł głównych patronów otrzymali:

- [św. Wojciech Biskup i Męczennik](#) – ogłoszony świętym przez [Sylwestra II](#) w 999 roku z racji pielgrzymek wiernych do jego grobu w [Gnieźnie](#); wizyta [Ottona III](#) w 1000 roku w mieście ([zjazd gnieźnieński](#)) miała charakter religijny i polityczny; biskup stał się patronem współpracy i jedności duchowej chrześcijańskiej Europy oraz patronem Polski^[1];
- [św. Stanisław Biskup i Męczennik](#) – patron Polski od czasu uroczystego ogłoszenia kanonizacji w Polsce i poniesienia relikwii przez [bp. Jana Prandotę](#) 8 maja 1254 (kanonizacji dokonał [papież Innocenty IV](#) 8 września 1253)^[2];
- [Najświętsza Maryja Panna Królowa Polski](#) – 31 października 1943 roku [papież Pius XII](#) dokonał poświęcenia całej rodziny ludzkiej [Niepokalanemu Sercu Maryi](#). [Episkopat Polski](#) uchwalił, że 7 lipca 1946 roku takiego aktu poświęcenia dokonają wszystkie katolickie rodziny polskie, 15 sierpnia – wszystkie diecezje, a dnia 8 września tegoż roku cały naród polski. W imieniu całego narodu i Episkopatu Polski akt ślubów odczytał uroczystie kardynał [August Hlond](#)^[3].

Historyczni patroni

W przeszłości tytuł patrona [Korony Królestwa Polskiego](#) (1396-1569), bądź Królestwa Polskiego i Litwy, w czasach [Rzeczypospolitej Obojga Narodów](#) (1569-1795), posiadali:

- [św. Florian z Lauriacum](#) i [św. Wacław](#), obok współczesnych głównych świętych patronów: [Wojciecha BM](#) i [Stanisława BM](#) – ustaleniu w 1436 czterema głównymi patronami (*patroni principales*) [Królestwa Polskiego](#) przez biskupa krakowskiego [kard. Zbigniewa Oleśnickiego](#)^[4]
- [św. Kazimierz Królewicz](#) – ogłoszony głównym patronem Litwy (patron dwóch narodów) podczas kanonizacji w 1604 przez [Klemensa VIII](#)^[5]
- [Najświętsza Maryja Panna Królowa Polski](#) – obrana na patronkę Królestwa Polskiego 1 kwietnia 1656 w katedrze lwowskiej przed cudownym [obrazem Matki Bożej Łaskawej](#)^{[6][7]} przez [Jana Kazimierza](#); obecnie główna patronka Polski
- [św. Stanisław Kostka](#) (wówczas [błogosławiony](#)) – ustanowiony w 1674 głównym patronem Korony Polskiej i Wielkiego Księstwa Litwy przez [papieża Klemensa X](#)^[4]; obecnie drugorzędny patron Polski
- [św. Jacek Odrowąż](#) – ustanowiony 31 sierpnia 1686 przez [papieża Innocentego XI](#) głównym patronem Królestwa Polskiego na równi (*aeque Principalem*) z [bł. Stanisławem Kostką](#) (święci Florian i Wacław odeszli w zapomnienie); jako jedyny Polak, został uwieczniony wśród rzeźb przedstawiających 140 świętych, stojących na kolumnadzie wokół [Placu św. Piotra w Rzymie](#)^[4]
- [św. Kinga \(Kunegunda\)](#) – ogłoszona patronką przez [Benedykta XIII](#) 31 sierpnia 1715^[8]
- [św. Jan Kanty](#) – ogłoszony patronem Polski i Litwy w 1737 roku, przez [Klemensa XII](#)^[9]
- [św. Jan z Dukli](#) – ogłoszony patronem [Korony i Litwy](#) przez [Klemensa XII](#) w 1739 roku^[10]
- [bł. Władysław z Gielniowa](#) – ogłoszony patronem przez [Klemensa XIII](#) w 1759 roku^[11].

Czczeni na równi z patronami

Jadwiga Królowa i Jadwiga Śląska

Obie święte po śmierci zostały otoczone szczególnym kultem i czczone, jako patronki Polski:

- [św. Jadwiga Królowa](#) – *matka trzech narodów*, [beatyfikowana](#) 8 czerwca 1979 i [kanonizowana](#) w 1997 przez [Jana Pawła II](#), nazwana patronką Polski „w jej dziedzicznym wymiarze”^[12]
- [św. Jadwiga Śląska](#) – *Dzień św. Jadwigi, patronki Śląska*, ogłoszony został przez [papieża Innocentego XI](#) świętem powszechnym w całym Kościele w 1680 roku^{[13][14]}.

[Błogosławiona Bronisława](#) zaczęto czcić, jako patronkę Królestwa Polskiego od czasu panującej cholery w Krakowie w 1707 roku. Ocalenie od zarazy przypisywano orędownictwu Bronisławy^[15].

[Św. Jozafat Kuncewicz Biskup i Męczennik](#) po śmierci (1623) czczony był w [Rzeczypospolitej](#), głównie w [Galicji](#), w diecezjach [unickich](#). Podczas [powstania styczniowego](#) (1863) ogłoszono [św. Jozafata](#) jego patronem i modlono się do niego jako do jednego z głównych patronów Polski^[16].

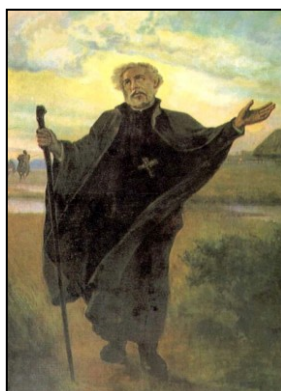
Współcześni patroni

Tytuł **głównych patronów** otrzymali:

- [św. Wojciech Biskup i Męczennik](#) – ogłoszony świętym przez [Sylwestra II](#) w 999 roku z racji pielgrzymek wiernych do jego grobu w [Gnieźnie](#); wizyta [Ottona III](#) w 1000 roku w mieście ([zjazd gnieźnieński](#)) miała charakter religijny i polityczny; biskup stał się patronem współpracy i jedności duchowej chrześcijańskiej Europy oraz patronem Polski^[1];
- [św. Stanisław Biskup i Męczennik](#) – patron Polski od czasu uroczystego ogłoszenia kanonizacji w Polsce i poniesienia relikwii przez [bp. Jana Prandotę](#) 8 maja 1254 (kanonizacji dokonał papież [Innocenty IV](#) 8 września 1253)^[2];
- [Najświętsza Maryja Panna Królowa Polski](#) – 31 października 1943 roku [papież Pius XII](#) dokonał poświęcenia całej rodziny ludzkiej [Niepokalanemu Sercu Maryi](#); [Episkopat Polski](#) uchwalił, że 7 lipca 1946 roku takiego aktu poświęcenia dokonają wszystkie katolickie rodziny polskie, 15 sierpnia – wszystkie diecezje, a dnia 8 września tegoż roku cały naród polski. W imieniu całego narodu i Episkopatu Polski akt ślubów odczytał uroczystie kardynał [August Hlond](#)^[3].

Tytuł **drugorzędnych patronów**^{[1][18]} Polski otrzymali:

- [św. Stanisław Kostka](#) – jako patron Polski czczony od 1671 (w rok po beatyfikacji przez papieża)^[19]; tytuł patrona Polski potwierdził w 1962 papież [Jan XXIII](#)^[20]
- [św. Andrzej Bobola](#) – ogłoszony drugorzędnym patronem w 2002 roku przez Jana Pawła II^[21].

- <http://www.youtube.com/watch?v=5edcXeNkYtM&list=PL5D057E71FEDB5717>
- <http://adonai.pl/ludzie/?id=74> : Żywot Św. Andrzeja
- <http://adonai.pl/modlitwy/?id=19> : Modlitwy
- <http://www.youtube.com/watch?v=vCd92izDg14> :Widzialne i Niewidzialne
- <http://www.youtube.com/watch?v=DYNQkOINDrs> :Powrót Relikwii w 1938r.
- <http://www.youtube.com/watch?v=l8oNPBIG8ng> :Pielgrzymka z Relikwiami
- <http://www.youtube.com/watch?v=UY12A3SEHf4> :W Strachocinie
- <http://www.youtube.com/watch?v=PB9I1V2UJH0> :Będzin
- <http://www.youtube.com/watch?v=tjrgE1l320M> :Warszawa

NMP:

- http://pl.wikipedia.org/wiki/Maria_z_Nazaretu
- http://pl.wikipedia.org/wiki/Sanktuaria_maryjne
- http://pl.wikipedia.org/wiki/Jasna_G%C3%B3ra – Jasna Góra
- <http://pl.gloria.tv/?media=325601> - Hejnał
- <http://www.lichen.pl/> - Licheń
- <http://www.santuario-fatima.pt/portal/index.php?lang=PL> - Fatima
- <http://www.santuario-fatima.pt/portal/index.php?id=14924> – kamera
- <http://www.guadalupe.opoka.org.pl/> - Guadalupe
- <http://www.marypages.com/bernadettePolski.htm> - Lourdes
- <http://fr.lourdes-france.org/tv-lourdes/> - kamera
- <http://www.ave-maria.pl/component/content/article/275> - Wilno Ostra Brama
- http://w366.wrzuca.pl/audio/28qL9WYqg5t/jak_paciorki_rozanca - Różaniec
- <http://adgentes.misjonarze.org/index.php/modlitewnik/rozaniec-misyjny/> - Różaniec wielojęzyczny.

